

sequently my ancestors must have planted them. Why should I not also plant them for my children?" Meantime Choni became hungry and sat down to eat [near the newly planted tree]. After the meal he fell asleep, and a grotto formed around him so that he disappeared, and thus he slept for seventy years. When he awoke, he observed a man gathering the fruit from the carob-tree. "Dost thou know who planted this tree?" he asked the man. "My grandfather," was the man's reply. Choni then said to himself, "Surely, I must have slept seventy years." He noticed that there had been born several generations of mules unto his ass. He then went to his home and inquired where the son of Choni Hama'gel was. He was told that his son was no longer living, but that his grandson was alive. He then said: "I am Choni Hama'gel." But they would not believe him. He went to the house of study and heard the Rabbis say: "This Halacha is as clear as in the days of Choni Hama'gel, who, when entering the house of study, would render a clear decision upon any questions put to him by the Rabbis." He said to them: "I am that Choni." But they would not believe him, nor would they accord him due respect. This discouraged him, whereupon he prayed to God that he might die, and so he died. Raba said: "This illustrates the current statement: 'Either give me the honor due me, or give me death.'"³

Abba Chelkiya was a grandson of Choni Hama'gel. When the country was in need of rain the Rabbis would come to him, that he should pray for rain. Once the country was in need of rain, and the Rabbis sent a committee of two younger Rabbis to him, with the request that he pray for rain. They came to his house, but did not find him. They went to meet him on the field, where they found him hoeing. They greeted him, (Ib. b) but he did not even turn his face towards them. Towards evening, while on his way home, he brought along some wood, placing the wood and the hoe on one shoulder and his garment on the other. The entire journey he did not wear shoes, but whenever he came to water which he had to ford he would put them on. When he came to a thorny path, he would raise his garments. When he came to the city, his wife met him,

היכי דשתלו לי אבהתי אנא נמי אשתוק
לבנאי יתיב וקא כריך ריפתא אתיא ליה
שינתא וניים הדרא עליה משוניתא ואיכסי
מענא וניים ע' שנין כי איתער חזייא להווא
גברא דאכיל מתהוא חרובא אמר ליה ידעת
מאן שתליה להאי חרובא אמר ליה אבוה דאבא
אמר ודאי ניימי לי ע' שנין חזא לחמריה דקא
ילדה ליה רמכי רמכי אול לביתיה אמר להו
בריה דחוני המעגל היכא אמרו ליה בריה
ליתיה ברי בריה איתיה. אמר להו אנא הוא
לא הימנוה אול לבי מדרשא שמעינהו לרבנן
דאמרי נהירא לן הא שמעתיה האידנא כבשני
דחוני המעגל דכד הוה עייל לבי מדרשא כד
קושיא דהוה להו לרבנן הוה מפרק להו. אמר
להו אנא הוא לא הימנוה ולא נהגו ביה יקרא
כדמיבעי ליה הלש דעתיה בעא רחמי דלימות
ונח נפשיה אמר רבא היינו דאמרי אינשי או
חברותא או מיתותא :

אבא חלקיה בר בריה דחוני המעגל הוה
והו קא אזלו רבנן גביה כד הוה צריכי עלמא
למיטרא זימני חדא איצטריך עלמא למיטרא
שדרו רבנן זוגא דרבנן לקמיה. למיבעי רחמי
ותיתי מיטרא אזלו לביתיה ולא אשכחוהו אזלו
לגביה לדברא אשכחוהו דהוה קא רפיק יהבו
ליה שלמא (שם ע"ב) ולא אמבר להו אפיה
בפניא הוה מנקט ציבי כי אתא דרא ציבי
ומרא אחד כתפא וגלמיה אחד כתפא כד
אורחא לא סיים מסאני כי מטא מיא סיים
מסאני כי מטא ביני היזמי והיגי דלינהו למאני.
כי מטא למתא נפקא דביתוהו לאפיה כי מקשטא

³) The foregoing story as explained by many Rabbis refers to exiled Israel.